

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΘΩΑΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον δις τοῦ μηνός.

Μολιέρος [Moliere, Jean-Baptiste Poquelin]

Ὁ κατά φαντασίαν απατώμενος σύζυγος (Sganarelle ou le Cocu imaginaire) [ἀπόσπασμα: σκ. 1, 5]

Κωμωδία μονόπρακτος εμμέτρως εξελληνισθείσα

Μετάφραση: Ν. Ι. Λ. (Νικόλαος Ι. Λάσκαρης)

Γλισσός, Αθήνα

1. τχ. 1 (1 Ιουνίου 1894), σ. 2-3

2. τχ. 2 (9 Ιουνίου 1894), σ. 2-3

1. ΕΠΙΦΩΓΑΙΣ

ΜΟΛΙΕΡΟΥ

Ο ΚΑΤΑ ΦΑΝΤΑΣΙΑΝ
ΑΠΑΤΩΜΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

ΚΟΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ ΕΜΜΕΤΡΗΣ ΕΠΕΛΛΗΝΙΣΘΕΙΣΑ

Υπό Ν. Ι. Α.

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΜΗΡΜΑΡΜΑΓΙΩΡΓΗΣ, ΑΝΝΑ θυγάτηρ του ΔΕΛΙΟΥ
 έραστής της Άννης, ΒΑΡΕΛΛΑΣ υπήρέτης του Δελίου, ΣΤΑ-
 ΝΑΡΕΛΛΟΣ κτήρ φαντασίαν απατώμενος, ΜΑΡΓΑΡΗ σύζυγός
 του, ΠΕΤΑΧΤΗ υπηρέτρια της Άννης, ΓΕΝΝΑΔΗΣ πατήρ του
 Άγγέλου, ΕΙΣ συγγενής της Γενναίας του Στανάρελλου.
 — Η σκηνή εν οικίωσιν τινά πλατείαις. —

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΜΗΡΜΑΡΜΑΓΙΩΡΓΗΣ, ΑΝΝΑ, ΠΕΤΑΧΤΗ

ΑΝΝΑ (έξερχομένη ένδρακρος και άκολουθουμένη υπό του πατρός της.)

Νά συναινέσω γ'ώ σ' αυτό ποτέ μή τό έλπίζεις.

ΜΗΡΜΑΡΜΑΓΙΩΡΓΗΣ

Τί έκανε; άρχίησες πάλιν νά μουρμουρίζεις;
 Είς ό,τι άπεφάσισα σκοπεύεις ν' άντιτάξεις;
 Δέν ξέρεις ό πατέρας σου ότι σου 'πέι θά πράξω;
 Ή μήπως έθαλλε σκοπό τό ξεροκέφαλό σου
 νά κανονίσω τό μυαλό του δύστυχου πατρός σου;
 Ποίός άπ' τους δυό μας, ελόγη, ό' είναι σύ νομίζεις
 εις θέσιν τό σφιγτέρον σου νά ξέρω; Μουρμουρίζεις;
 Για πρόσεξε, παρηκλώ, μή πάρα με όργήσας
 ει'δ' άλλως σου όρκίζομαι, σε κίρω νά μετρήσας
 όπόσην έχει δύναμιν — και τοῦτο δέν θ' άργήσῃ —
 τό χέρι μου ένν ξυλικίς θελήσῃ νά ζωρήσῃ.
 Τό δέ καλλίτερον γιά σε είναι, κυρά θαλλίδω,
 τό νά δεχθής γιά σύζυγον εκείνον ποῦ σου δίδω.
 Μου λέγεις ότι άγνοείς τίς είν' ό χαρακτήρ του
 και ότι θέλεις νά σκεφθής λίγο γιά την μορφή του.
 Άλλά έγώ ποῦ έμαθα τί θά κληρονομήσῃ
 δέν 'πιθυμῶ ν' άργοπορῶ μήπως και τά προμνήσῃ.
 Δέκα χιλιάδες τέλληρα νομίζω ότι είναι
 άρκούντα θέλγητρα, ε! πῶς; ελα μονάχη, κρίνε.

ΑΝΝΑ

'Αλλοίμονον!

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΗΣ

Ἄλλοίμονον ; τί ἐννοεῖς ; εἰπέ μου,
 Ἰδέτε καὶ ἄλλοίμονον ! Ὅα σκάσω, ἄχ ! Θεέ μου !
 Ἐ! καὶ νὰ μ' ἔπαιρν' ὁ θυμὸς καμμὰ φορά ! ἔ ! τότες !
 θε νὰ ψάλνες ἄλλοίμονον μὲ ἴσο καὶ μὲ νόττας !
 Ἰδοὺ τ' ἀποτελέσματα τῶν μυθοστορημάτων,
 καὶ πλῆθους ἄλλων βρωμερῶν κ' αἰσχρῶν διηγημάτων.
 Ἀμέσως ! τώρα, γλήγορα, πῆγαινε νὰ τὰ ρίψης
 εἰς τὴν φωτιά, χωρὶς κανέν εἰς μέρος τι νὰ κρύψης.
 Καὶ κάλλιο πάρε ἀντ' αὐτῶν τῶν βρωμερῶν βιβλίων
 καὶ διδάσ' τ' εὐαγγέλιο καὶ βίους τῶν Ἁγίων.
 Καὶ ἂν αὐτὰ ἐδιδάχξες μονάχα, φλόγαρή μου,
 ὅα ἤκουες καλλίτερον πολὺ, τὴν συμβουλή μου,

ANNA

Νὰ λημονήσω θέλετε, πάτερ, τόσον ταχέως
 φίλιαν ἦν εἰς τὸν Λέλιον ὀφείλω ; Ναι, βεδαίως,
 Ὅα εἶχον ἄδικον ἂν ἀνευ τῆς ὑμετέρας
 ἀδείας ἐμαυτὴν διέθετον, πλὴν . . .

ΜΠΑΡΜΠΑΓΕΩΡΓΗΣ

Ὁ Ἀέρας.

ἀκού'ς ; τὰ παίρνει ὅλ' αὐτὰ τὰ λόγια.

ANNA

Πλὴν, νομίζω

ὁ ἴδιος ὑπόσχασιν τοῦ δόσαστε.

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΗΣ

Σαστιζῶ !

Καὶ γίλιαις ἂν τοῦ ἐδίδα ἀκόμα ὑποσχέσεις
 ἀμέσως διαλύονται κί μεταξὺ σας σχέσεις,
 ἀπ' ἄλλος πλουσιώτερος γαμβρὸς παρουσιάσθη
 Πλὴν σύ, ποσῶς μὴ φαντασθῆς ὅτι κανεὶς στοχάσθη
 τὸν Λέλιον ἀνάξιον νὰ εἴπῃ, τὸ τοιοῦτον,
 εἶναι ψευδές, ψευδέστατον. Ἄλλ' ἔμως εἰς τὸν πλοῦτον
 εἰτι τὰ πάντ' ὑποχωροῦν πρέπει νὰ ἐννοήσῃς,
 ὅτ' ὁ χρυσὸς εἰς τοὺς ἄσχημους, καὶ μὴ τὸ λησμονήσῃς
 παρέχει κάποιον θέλητηρον ὅπερ πολὺ ἀρέσει,
 καὶ ὅτι ἀνευ τοῦ χρυσοῦ κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ
 νὰ κάμῃ τίποτε ἀκού'ς ; Ἐγὼ ἔμαι πεπεισμένος.
 ὅτι ἐσὺ δὲν ἀγαπᾷς τὸν Ἄγγελον. Ἀσμένως
 ἔμως θὰ τὸν καλοδεχθῆς καὶ θὰ τὸν ἀγαπήσῃς
 ὡς σύζυγον, καθὼς ἑνὸς . . . σιωπᾷ ! μὴ μιλήσῃς !
 ἑνὸς συζύγου ὄνομα, μεγάλως ἐπιβάλλει !
 Καὶ ὅτι θέλουνε ὡς λέν', κυρία μου, οἱ ἄλλοι !

(ἀκολουθεῖ)

2.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

3

ΜΟΛΙΕΡΟΥ

Ο ΚΑΤΑΦΑΝΤΑΣΙΑΝ

ΑΠΑΤΩΜΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ ΕΜΜΕΤΡΩΣ ΕΞΕΛΛΗΝΙΣΘΕΙΣΑ

Υπό Ν. Ι. Α.

Τοῦ γάμου ἔρωσ ὁ καρπὸς εἶναι... ἀλλὰ νὰ σκάσω,
 μοῦ ῥχαται καὶ ὅπου ἐγὼ ἔμπερὸ νὰ διατάσσω
 νὰ κάθουμαι νὰ συζητῶ, ἔλα μετριάσετά
 ὅλα σου τὰ παράπονα καὶ τοὺς θυμὸς παρέτα.
 Ἄπὸς ὁ γαμβρὸς αὐτὸς θὰ ἔλθῃ. Μὴ μοῦ ἴπουνε
 ὅτι δὲν τὸν ἐδέχτηκες καλῶς, ἀκούεις... Σ' ἄρκουνα!

ΣΑΗΝΗ Β΄.

ANNA, ΠΕΤΑΧΤΗ,

ΠΕΤΑΧΤΗ

Καλέ, κυρά, ἴπορεύγατε ἔτσι μὲ πισμοσύνη
 ἐκείνο π' ἄλλοι δέχονται μὲ τόση καλωσύνη!

Νὰ σοῦ προτεῖνον παντρεῖα καὶ σὺ νὰ καμαρώνεις,
 καὶ ν' ἄρχινῃς τὰ κλέματα ν' ἀκόρτης νὰ κορώνεις!
 Ἄς μούλεψαν καὶ μὲνανε ὅτι θὰ μὲ παντρεύουν,
 καὶ θὰ ὀλεπες, κυρία μου, πρὶν φθάσουν καὶ νὰ γυρεύουν,
 θὰ πέρταν ἄπ' τὸ στόμα μου τὰ νὰ ἰ κατὰ ντουζίναις,
 ποῦ ἄπ' τὴ ζῆλεια θάσκαζαν τοῦ κόσμου ἢ κουζίναις!
 Ἄ! δὲγα εἶγα νὰ σοῦ ἴπῳ ὁ δάσκαλος, κυρία,
 ἐκεῖνος δὲ ὁ σχολικτῆς ποῦ ν' ὄλο σκουαρια,
 ποῦ εἶπεν ὅτι... ἄ! νὰ ἴδῃς, πῶς τὸ ἴπεν ὁ γαλοῦς,
 Τὸ θελικὸ ἄν τὸν νισσοῦ πῶς εἶναι ὁ ἴποιος
 αὐξάνει ἄγρον τῆχτες, πολὺ καμαρωμένος
 ἐν ὄσῳ εἰς τὸ δένδρον του εἶναι πρσκολλημένος,
 καὶ ὅτι θὰ καταστραφῇ καὶ ἀμέσως θὰ σαπίσῃ
 ἂν τύχῃ καὶ ἀπὸ αὐτὸ ποτὲ του ξεχωρίσῃ.
 Καταλαβαίνω ἴπῳ, κυρά, ἀπὸ τὸν ἔαυτό μου,
 ἄς ἀναπύσῃ ὁ θεὸς τὸν δόλιον Νικολό μου!
 Ἐν ὄσῳ ζῶσε, κέκκινε ἡμουν σὺν παπαρούνα,
 ἴς τὸ πάχος δὲ πῶς νὰ ἴς τὸ ἴπῳ, συμπάθειο! ἴς ἂν γουρούνα!
 Τὸ βλέμμα μου ὄλο χαρά, ψυχὴ ὕχαριστικμένη,
 τῶρα δὲ μὲνο ἢ σικὰ τοῦ ἔαυτοῦ μου μὲνει!
 Σ' τὰ ἴτυχισμένα καὶ καλὰ ὅπου περάσαν χρόνια,
 κοιμώμουνα χωρὶς φωτιά, ἂν καὶ γερμάτ ὁσ χρόνια

ὁ κόσμος ἦτανε, ἰκούς ; μὰ τὴν δὴ γὰρ ταῦτα,
 κροῖνω, τρέμω, τουργουρῶ, ἂν κ' εἶναι καλοκαίρι.
 "Ε! τέλος πάντων πίστευσε, κυρία μου καὶ μὴν
 πῶς ἄλλο πρὸς καλλίτερο δὲν ὑφίσταται κανένα
 ἢ τὸν κόσμο πρῶτα ἀπὸ τοῦ νὰ ἔγχε εἰς τὸ πλάι
 τὴν νόκτα ἀνάξ, ὡς περὶ διὰ τὰ σὺ.... μιλάει !

ΑΝΝΑ

"Ω! εἶναι δυνατόν ποτέ, ὦ! πόσον μὲ παιδεύεις !
 Νὰ πράξω ἐγγύημα ἐσὺ, ἐμεὺ νὰ συμβουλεύεις !
 Ν' ἀπαρανθῶ τὸν Λέλιον !

ΠΕΤΑΧΤΗ

Ἀλλὰ μὲ συμπιθᾶτε !

Αὐτὸς ὁ κύριος Λέλιος ποῦ πόσον ἀγαπᾶτε,
 εἶν' ἓνα ζῶ πολὺ γονδρὸ, ἰκούς νὰ ταξιδεύη
 σὲ τέτοια μὴ περίστασι !

ΑΝΝΑ

— "Ω! πόσον μὲ παιδεύει ! —

ΠΕΤΑΧΤΗ

"Η τὸς ἀργοπορία του μοῦ δίνει ὑποψίας
 ὅτ' ἄλλαξε αἰσθήματα.

ΑΝΝΑ

δεικνύουσα αὐτῇ τὸ εἰκόνιον τοῦ Λελίου,

Μὴ μὲ τὰς ἀπαισίας
 προσρρήσεις σου μὲ τυραννεῖς. Πλησίασε κι' εἰπέ μοι
 οἱ χαρακτηρισμοὶ τοῦ αὐτοῦ. . .

ΠΕΤΑΧΤΗ

(Καλέ, καλέ, πῶς τρέμει !)

ΑΝΝΑ

Δὲν μοῦ ἐκφορᾶζον ἐξορτα κίθωνοι ; Δὲν εἶναι
 πιστεῖω ψεύστασι. "Ε! τί λέει, ἔλα, μονάχη κρῖνα.

ΠΑΤΑΧΤΗ

Ἀληθεῖα ! Δίκηο ἔχετε νὰ τὴν ἀγαπᾶτε !

ΑΝΝΑ

Ὁὐχ' ἄπτον. . . . ἄχ ! λειποθυμῶ.
 πίπτει ἐκ τῶν χειρῶν της τὸ εἰκόνιον τοῦ Λελίου.

ΠΕΤΑΧΤΗ

Βοήθεια ! τρεχάτε !

βοήθεια ! βοήθεια !

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΑΝΝΑ, ΣΤΑΝΑΡΕΛΛΟΣ, ΠΕΤΑΧΤΗ

ΣΤΑΝΑΡΕΛΛΟΣ

Τ' εἶναι, καλέ, τί τρεχάει ;

ΠΕΤΑΧΤΗ

Πεθαίνει ἡ κυρία μου.

ΣΤΑΝΑΡΕΛΛΟΣ

Αὐτὸ μονάχη ἔχει ;

Κι' ὁ κόσμος πῶς ἐχάλασεν ἐνόμιζα, ἂ ! φθάνει :

"Ας πλησιάσω γιὰ νὰ δῶ μὴ πέθανε, τί κάνει.

Κυρία μου, ἐπέθανες, ἢ μήπως ζῆς ἀκόμα ;

Ὁὐ ! οὐ ! θαρρῶ πῶς τσιμουτιχὲν ἐγαζεῖ ἀπ' τὸ στόμα !
 (ἀκολουθεῖ).